

Ateist svjedoči: Bog me ozdravio po zagovoru bl. Ivana Pavla II!

[307](#)

Bio je dan uoči Badnjaka 2005. godine. Tijekom dana primio sam dvije vrećice krvi. Znao sam da umirem. Te odlučujuće noći htio sam biti sam. Oprostio sam se od svojih govoreći: »Htio bih umrijeti mirno kao što je umro Ivan Pavao II.«

U travnju, te iste godine, divio sam se kako je lijepo umirao pred očima cijelog svijeta. Nisam tada razmišljao o tome kako mi za života ništa nije značio – osim što sam bio ispunjen ponosom što je Poljak bio na takvom položaju u Vatikanu. Pošao sam do svoje sobe. Uistinu sam se bojao smrti koja je bila »pred vratima«... U strahu sam izmolio Očenaš, Zdravo Marijo, Vjerovanje i Anđele čuvaru... Preplašen, obratio sam se u mislima Ivanu Pavlu II., moleći ga da u smrtnom času budem miran poput njega. Sam ne znam kako, no nakon te prošnje, počeo sam razgovarati s njim kao da se nalazi uza me... Ne znam koliko sam dugo tako »razgovarao«... Koliko je potrebno vremena da čovjek, bez žurbe, u ozračju pouzdanja i sigurnosti, pokuša opravdati djela koja je učinio u svojih sedamdeset godina – bez Boga? Nastavio sam svoju ispovijest dok naposljetku nisam osjetio mir... Zaspao sam. Ujutro – na opće zaprepaštenje obitelji – sišao sam na doručak. Zdrav! Zdrav, poput kakvog mladca, snažan i pun života. I tako je do danas. Čak i dalje radim. Liječnik je ustvrdio kako je riječ o čudu. Isto tako govorila je i moja žena. Ja sâm nisam znao što bih mislio; nisam bio sklon takvom načinu razmišljanja, pa sam samo šutio.

Bio sam ateist, komunist. Čvrsto sam stajao na zemlji. No znao sam dobro da je kod karcinoma prostate, u stadiju u kojem sam ja bio, postojao samo jedan izlaz – smrt. A ja sam – usprkos svemu – živio i dalje nastavio raditi svoj odgovoran posao, noseći tajnu ozdravljenja u svom srcu.

Smatrate da je neobično to što mi se dogodilo? Slažem se. No bilo je to samo sjajno finale bolesti koje ostavlja bez riječi ako se sagleda moj dotadašnji život. Rodio sam se 1934. godine u imućnoj i pobožnoj obitelji. Za vrijeme rata, kao sedmogodišnjak, prikradao sam se noseći pomoć zatvorenicima logora koji je bio nedaleko mog mjesta (morao sam biti hrabar!). Moja voljena mama u srce mi je usadila Očenaš kojem sam, iz ljubavi prema njoj, ostao vjeran do danas. Jedna od mojih sestara radila je za AK (Armia Krajowa – Zemaljska vojska), a druga se udala za važnog državnog službenika. Upravo me ona, odmah nakon majčine smrti, oduzela ocu i dala u dom kojim je upravljalo Radničko društvo prijatelja djece – komunističko i nevjerničko... Poslijeratno vrijeme u domovini bilo je obilježeno ideološkom borbom s Bogom i za

slobodu naroda. Od mene su ondje učinili angažiranog člana ZMP (*Związek Młodzieży Polskiej – Zajednica poljske mladeži – komunistička politička organizacija aktivna u Poljskoj od 1948. do 1957., op. prev.*). Jedino me moja sestra, ona iz AK, potajice odvela jednom prilikom na prvu Ispovijed i prvu Pričest. Odmah nakon mature poslali su me u vojnu partijsku školu, a pola godine kasnije povjerena mi je rukovodeća pozicija u ZMP. Glavni zadatak bio je boriti se s oslobodilačkim »bandama«. I sam se čudim zašto mi se tako duboko u sjećanje urezao trenutak kada sam jednoj ženi strgnuo križ s vrata i bacio ga u otvorenu peć... Otuđujući ljudima privatna zemljišta zbog kolhoza, smijali smo se bjesomučno ženama koje su se, braneći svoju očevinu sa slikama svetih urukama, bacale pod kotače traktora.

Očito sam puno obećavao kad su me poslali na studij – *Związek Radziecki*. Četiri godine. Ne pitajte gdje sam bio, što sam radio i kakav je to studij bio. Pokazao sam se odličnim. Znam podnijeti glad... Bio sam poput pravog gerilca. Vrativši se sa »studija« postao sam direktor Odgojno- obrazovne ustanove za djecu. S dubokim uvjerenjem slamao sam njihove savjesti. Svaki protivnik sustava, i katolik, bio mi je neprijatelj. Ismijavao sam Crkvu i skidao križeve. Papa je za mene bio – nitko i ništa! Za vrijeme jednog njegovog pohoda Domovini, primio sam osobno iz njegovih ruku medaljicu koju sam odmah dalje proslijedio prijatelju koji je bio gorljivi katolik. Jer, meni ona nije značila ništa ...

!

Godine 2004., dijagnosticiran mi je karcinom prostate. Odugovlačio sam s odlaskom u bolnicu. Kad me konačno sin na silu odvuкао, kirurg je rekao da je sada ishod u pitanju... Kemoterapija, zračenja, pelene... Čitavu godinu, sve do onog Badnjaka.

Moram dodati da sam, boreći se s bolešću i, sa za mene neobičnom zainteresiranošću, pratio televizijski prijenos posljednjih trenutaka života Ivana Pavla II., njegovo trpljenje i smrt. Ipak, iz tog zanimanja ništa se posebno nije izrodilo, sve do dana uoči Badnjaka 2005., kada sam čudesno ozdravljen.

Za vrijeme posjeta svećenika rekli smo mu o mom ozdravljenju. Za prikupljanje dokumentacije i duhovnu promjenu života kao da je bilo prerano. Ne govorite mi, gospodo, kako je u životu sve stvar slučajnosti! Duboko sam uvjeren da dobri Bog vidi sve naše korake. O tome svjedoči daljnji tijek moje životne priče.

Prve nedjelje Adventa 2006., u 6.15 spuštao sam se liftom idući na posao. U jednom trenutku u lift je ušla časna sestra (išla je na ranu sv. Misu). Prvi put sam je vidio. U liftu smo bili samo nas dvoje. Pozdravio sam je i dodao: »Sestro, znate, mene je ozdravio sveti otac Ivan Pavao II.!« Na trenutak smo se zadržali u razgovoru na stanici. Rekao sam joj: »Draga sestro, ja sam uistinu živio svakako...« Sestra me potaknula da zapišem svoje čudo i pošaljem svjedočanstvo u Krakov. Dao sam svoju adresu, spreman za suradnju. A potom smo se zaputili svatko na svoju stranu. Sestra je, kako kasnije svjedoči, bila toliko pod dojmom da je zaboravila gdje stanujem, ali se sjeća da je pomislila: »Trebala sam ga pitati za ispovijed.« Ujutro se iznenada pojavila pred vratima mog doma. Dogovorili smo se za razgovor. Tako je počela moja priprava za sv. Ispovijed i sv. Pričest nakon punih pedeset godina – drugo čudo Ivana Pavla II. Veće od prvog.

Na polnoćki 2006., moja supruga (ona nakon 36 godina) i ja pristupili smo sv. Pričesti. Otada pristupam sv. Ispovijedi jednom mjesečno, a nastojim biti svaku nedjelju na sv. Misi. Ne rastajem se od krunice i kad imam vremena izmolim sva četiri otajstva. U torbi, koju nosim na posao, nosim ne samo sendviče, već i molitvenik iz kojeg molim kad imam prilike. Molim svakodnevno: ujutro, u autobusu, u tramvaju, prije spavanja. Nikada neću zaboraviti s kojom je snagom u mom srcu progovorila Božja riječ za vrijeme sv. Mise kada sam započeo pripravne kateheze za sakramente. **Bog govori meni osobno!** Vrlo često se utječem bl. Ivanu Pavlu II. i bivam uslišan.

Želim samo dodati da sam kroz čitav svoj život, koliko sam to znao, nastojao pomagati ljudima.

Obraćeni ateist

Preuzeto iz časopisa Ljubite jedni druge 2012, str. 46